

Den 1 januari 1959 öppnades vägen till en annan, bättre värld för Kuba och hela Latinamerika och Karibien. När Fidel Castro från stadshusets balkong i Santiago de Cuba konstaterade befrielsekampens seger varnade han: "Tro inte att allt kommer att bli lättare nu; framtiden kommer kanske att bli mycket svårare." Och det blev 50 år av ständig kamp mot USA-imperialismens aggressioner. Men det visade vad ett enat folk kan åstadkomma när de tar sitt öde och sina tillgångar i egna händer för att bygga ett människovärdigt samhälle. Och det mest enastående av allt, utan inskränkt nationalism, tvärtom, med en gränslös solidaritet med systrar och bröder långt utanför det egna landets gränser, i hela världen.

Detta första Kuba-nummer 2009 har temat "världsbäst", om en rad områden där Kuba blivit internationellt erkänt för sina makalösa framgångar. Propagandakrigföringen har dolt detta, särskilt i Sverige. Men i Latinamerika hyllas Kuba med enorm tacksamhet som vägledning och ett hopp i den fortfarande svåra kampen för Latinamerikas befrielse.

Den 8 januari i år, den dag Fidel Castro med följe intog ett jublande Havanna för 50 år sedan, kom Ecuadors president Rafael Correa på statsbesök. I sitt tal ger han röst åt de latinamerikanska folken i sin hyllning till Kubas folk och revolution. Vi återger också en av de ledande latinamerikanska marxisternas ord, Atilio Borón, sid 31.

*Detta underbara folk,
det kubanska, hjältemodiga folket,
har visat världen att revolutionen har en framtid.*
Utdrag och sammanfattningar ur
President Rafael Correas tal i Havanna 8 januari 2009.

Kära Comandante,

President Raúl Castro Ruz, jag hoppas kamrat Fidel ser oss så jag ger honom en väldig latinamerikansk omfamning, fylld av solidaritet.

Kära ledare och kämpar i denna historiska kamp, revolutionen, befrielsen av Kuba, den viktigaste milstolpen i Latinamerikas 1900-talshistoria och ett föredöme för hela världen.

Kära systrar och bröder från Kuba, Ecuador, Latinamerika och resten av världen, jag omfamnar er alla. Vi är här idag som representanter för Ecuadors folk och deras Medborgarrevolution. Och vi ställer oss frågan, när började den kubanska revolutionen?

Correa beskrev den som en fortsättning på den latinamerikanska kamphistorien från Bolivars dagar, och citerade sedan Fidel Castros ord 1 januari 1959, om att framtiden kanske kommer att bli mycket svårare och fortsatte med Fidels ord: "Att säga sanningen, det är varje

revolutionärs första plikt. Att förleda folket, att ge näring åt bedrägliga illusioner får alltid de värsta följder, och jag menar att vi måste varna för överdriven optimism. Hur kunde upprorsarmén vinna kriget? Genom att tala sanning? Hur kunde diktaturen förlora det? Genom att ljuga för soldaterna. (...)

Och därför vill jag fortsätta på samma sätt, och alltid säga folk sanningen," sa Fidel, just här, för precis 50 år sedan, fortsatte president Correa. Och gick vidare:

Men denna etiska fackla och fullständigt hängiven de kubanska och latinamerikanska folkens rättmätiga anspråk har denna revolution behållit sin kraft, med stolthet och värdighet, i försvar för de allra käraste rättigheter folken eftersträvar: frihet och självbestämmande. Detta underbara folk, det kubanska, hjältemodiga folket, har visat världen att revolutionen har en framtid.

(...)

Idag, femtio år senare, är 1 januari och 8 januari ärorika dagar som alla revolutionärer runt om i världen firar. Men så skulle det inte ha varit om den rörelse som då segrade hade sett det som höjdpunkten i kampen mot orättvisa, diktatur och korruption. För den kampen är evig, och kommer aldrig att ta slut. Och det är därför som dessa dagar är så ärorika, så storartade, för därefter har Kubas folk visat världen att revolutionen byggs från gryningen varenda dag, men också på den lärdom varje misstag ger. Denna process är ett föredöme för den har lyckats uppnå verkligt nationellt oberoende, frihet, självständighet och självbestämmande för det kubanska folket.

Denna process är enastående för den har återupprättat de mänskliga rättigheterna för kubanska kvinnor och män. Den är erkännandet av att alla människors första grundläggande

Fidel och Raul Castro på balkongen på stadshuset i Santiago de Cuba den 1 januari 1959. Segering är vunnen, nu börjar den riktigt svåra kampen för att mitt för näsan på USA-imperialismen bygga ett människovärdigt samhälle.

Fortsättning från sid 3

Detta underbara folk,

rättighet är deras mänskliga värdighet. Revolutionens ord har blivit verklighet, det kubanska folket vet att ingen medborgare lämnas åt sitt öde under några som helst omständigheter.

Den kubanska revolutionen har inga skelett i garderoben, den har aldrig använt sig av tortyr och försvinnanden. Den har undanröjt ras- och könsdiskriminering, och har försvarat barnens och familjens rättigheter.

Kubas kungörelse 1961 av "Första området fritt från analfabetism i Amerika" förblir ett rättesnöre för våra folk, liksom den övertygelse som förvandlade kaserner till skolor och som sa till kubanerna: 'Läs, nöj er inte med att tro' och demokratiserade tillgången till det skrivna ordets värld och dess fantomer.

(...)

Vi har med latinamerikansk stolthet bevittnat Kubas principfasta utrikespolitik, grundad på internationell lag, jämlikhet mellan nationerna, självbestämmande och ömsesidig respekt, men också på försvar av social rättvisa och mänsklig värdighet för alla människor på jorden, framför allt i Tredje världen.

Från Latinamerika kommer vi för att uttrycka vår allra djupaste solidaritet med den kubanska revolutionära processen. Från ekvatorn, från detta land där de bolivarianska striderna utkämpades, har vi kommit till Frihetens stad för att uttrycka vårt jubel över dessa 50 år. Och det gör vi med samma övertygelse som ledde oss att

vårt land anta en av de mest progressiva grundlagarna i Latinamerika.

(...)

Lyckligtvis tillhör Latinamerika idag inget imperium. Vi, arvtagare till våra historiska kämpar, tror inte på ett enda sätt att tänka, för vår identitet bär allas och envars ansikte. Vi hedrar den kubanska revolutionens väsen och anser den vara avgörande för mänsklighetens utveckling. För vi tror att principerna är grundläggande för att säkra våra folks välfärd.

(...)

För oss, socialister till kropp och själ, kan revolutionen aldrig behärskas av sorg, den kommer alltid att ha anledning till fest, för den hyllar jämställdheten mellan kvinnor och män, för den praktiserar solidaritet mellan människor och natur. Så vi firar Kubas revolution med poeten Fayad Jamís ord:

"För denna frihet
en sång i regnet
måste vi ge allt
till och med våra skuggor
och det räcker aldrig."

I skydd av Bolívars och Martí's skuggor...

Födda på nytt i Fidels intåg i Frihetens stad...

Och med minnet av Che, säger vi, med värdighet och av hela vårt hjärta..

Alltid till segern!

Leve Kuba! Leve Ekvador! Leve Latinamerika!